

Bilag 17.

Majoratsforeningen.

København, den 13. Februar 1937.

Til Folketingets Udvalg, der behandler Forslaget til Lov om Naturfredning.

Herved tillader Foreningen sig at henvende sig til det ærede Udvalg i Anledning af, at Forslaget til Loven om Naturfredning i § 23 ikke yder fuld Erstatning og i § 25 slet ingen Erstatning for de meget betydelige Formueforringelser, som Ejer og Bruger af de paagældende Omraader lider ved Forbudet mod Opførelse af Bygninger m. m.; dette gælder særlig paa de Omraader, der ligger inden for en Afstand af 100 m fra de for Græsvækst blottede Strandbredder, eller — hvor en saadan Strandbred ikke findes — fra daglig Højvandslinie, samt paa de Omraader, der ligger inden for en Afstand af 300 m fra Skovene. Vi har ikke den Opfattelse, at saadanne Formueforringelser, der paa mange Steder vil gaa saa vidt, at Ejendommen helt eller delvis mister sin Værdi for den paagældende, kan sidestilles med de almindelige Indskrænkninger i Ejendomsretten, der skal tjene den almindelige Orden og de sundhedsmæssige Hensyn og Hensynene til Sikkerhed m. m., hvilket i Virkeligheden ret forstaaet ogsaa gavner de Borgere, hvis Raaden begrænses ved Lovreglerne.

Naar hele den øvrige Naturfredningslovgivning — ogsaa den øvrige Del af Lovforslagets Bestemmelser — hviler paa Erstatningsret for dem, hvem Forringelserne rammer, og naar man gennem den i Lovforslagets § 13 hjemlede Fremgangsmaade kan opnaa en Fredning af de i § 25 omhandlede Omraader paa een Gang eller successivt, men mod Erstatning, kan vi ikke se andet, end at de omtalte Bestemmelser i Lovforslagets § 25 alene har til Formaal at fritage Staten og andre offentlige Kasser for et Erstatningsbeløb.

Naar henses til hele den paa mange Omraader af vor Forening og dens Medlemmer gennemførte Bevarelse af Naturværdier (Kæmpehøje, Trægrupper, Skovrande, Stengærder o. s. v.) og særlig til de Dispositioner, som fra vor Kreds er truffet med Hensyn til Adgang til Skove og Parker, Lejrpladser m. m. — Ydelser, som ogsaa er anerkendt med Tak fra Naturfredningsmyndighederne og Offentligheden —, maa vi ganske naturligt føle det som en uforstaaelig Hensynsløshed, naar Staten i den Grad ændrer Signaler, at den nu fastsætter Tvangsforanstaltninger uden Erstatninger.

Rent bortset fra, at Paragraffens erstatningsløse Formueformindskelser formentlig ikke er forfatningsmæssigt forsvarlige, forekommer det os ogsaa at være en daarlig Politik at svække Ejernes Mulighed og dermed ogsaa deres Interesse for Bevaringen af de mange Kulturværdier, som endnu er knyttet til de gamle Majoratsejendomme.

P. F. V.

Bernstorff,
Formand.